

Перво действие, вторая картина.
Вторая картина

Улица.

Кануети, Тарис и един прислужник влизат.

Кануети. —

Любени сме и двамата с Монтани.
Аз мисля, че за старци като нас
не е тъй мъчно да живеят в мир.

Тарис. —

Тяквиз полтени хора! Много жалко,
че в свадби сме живели всеки ден! —
Но отговор какъв ще ни дадете?

Кануети. —

Какъв ми? — ще ви кажа как това,
като веле казах — че детето
е непознато още на света,
не е навършило и петирнайсет;
когато минават две лета, ще може
с въпроси за годях да се тревожи.

Тарис. —

Дори по-млади има веле майки.

Кануети. —

Но майки станат ми, те бързо гаснат.
Земата грабна почти навекди,
днес само тя е моята любов.
Но най-добре бъдете виш съвет,
щом тя даде съгласие за вас,
от него нямт ще бъде моят нас.
Правдицата нам е завещала
годичен празник; тае поц за бля
пдизатем най-верни аз съзвах,
поканен сте и вие между тях —
най-близките, най-скотват за нас.